

ТРЕТИ МАРТ - НАЦИОНАЛЕН ПРАЗНИК

Уважаеми жители
и гости на Стара
Загора,
Днес отбелязваме
Деня на
Освобождението,
днес се прекланяме пред
героизма, пред отдадеността,
пред святата идея, пред
Отечеството! Днес е денят, положил началото
на Свободна България преди 142 години. Ден за
поклон пред саможертвата на велики българи.
3 март е неподвластна на времето дата – събрала
в себе си символика, дълг, обич, признателност,
гордост! Заветът на героите и до днес отеква и ни
води – за да бъдем по-добри.
Пожелавам Ви здраве!
Бъдете отговорни и достойни!

Живко ТОДОРОВ
Кмет на Община Стара Загора

Уважаеми
старозагорци,
Сърдечно Ви
поздравявам
по повод
Националния празник
на Република България и
142 години от Освобождението! 3-ти март не
е обикновена дата, днешният ден е символ на
единство, на сила, на вяра, на българския дух!
Нека съхраним и предадем напред
историята, нека бъдем горди наследници на
знайните и незнайни герои, извоювали ни
святата Свобода!
Честит празник!

Мария ДИНЕВА
Председател на Общински съвет
Стара Загора

ХРИСТО ЧЕРНЯЕВ НА 90 ГОДИНИ

Христо **ЧЕРНЯЕВ** е роден през 1930 г. във Варна в семейството на железничар. Детството си прекарва край брега на морето, а юношеството - в Дунавската равнина, в с. Горна Манастирица (днес град Борово). Учи в Бяла и Русе. След завършването на ШЗО във Велико Търново десет години е офицер.

Работил е като кореспондент за войната авиация и сетне като редактор в отдел „Литература и изкуство“ на в. „Народна армия“, като завеждащ отдел „Поетия“ на младежкия литературен вестник „Пулс“ и на сп. „Пламяк“. Бил е отговорен редактор на редакция „Българска литература“ в Националното радио.

От 1945 г. публикува свои стихове. Издал е около четирист книги с поезия, публицистика и есеистика, сред които „Животът, който не умира“, „Сребърни зарани“, „Далечни гари“, „Старопланински дни“, „Пясъчен пръстен“, „Гладни стихове“, „Крайбрежие“, „Осици“, „По чукари и пътеки“, „Литературна анкета“ (автор Златка Караманова, 2003). „Образи от слово“, „Апостоли на българския дух“, „Перо, напоено във времето“ (2020).

За творчеството му през годините са писали акад. Е. Каранфилов, Н. Стайков, Ив. Бурич, Ст. Свириев, С. Правчанов, Ив. Спасов, Зор. Неколов, М. Шопкин, С. Хаджикосев, Д. Танев и др. Превеждат е на руски, английски, френски, испански, арабски, хинди, фински, украински и др.

Член е на Съюза на българските писатели и Съюза на българските журналисти.

Георги ДРАМБОЗОВ

Големият български писател и поет, пътеник и родолюбец Христо ЧЕРНЯЕВ прекарва своето детство във Варна, където е роден на 3 февруари 1930 година. Веднага се сещам, че след 46 години от рождението му, когато вече е утвърден поет и публицист, той е награден с Голямата литературна награда „Варна“, след като вече е носител на множество други награди. Юношество то и ученическите му години преминават в градовите Горна Оряховица, Бяла, Борово и Русе, а това непрекъснато сменяне на местожителството в ранната му младост се дължи на факта, че баща му е железничар. Именно на този железничар и голям българин, който му е дал живот и му посочил пътя през този живот, Христо посвещава след години стихотворението си „Далечни гари“:

...Далечни гари – стъпки извървяни./сега обратно ще ви извървя./ защото вие сте ми извървяни/ съзиди от обич в буйнали нива... Сърцето ми само ще ви намери/ по линията крива на годините./

И ВЪЗДУХЪТ ТРЕПТИ ОПИЯНЕН

СПИРКА В ПОЛЕТО

Тук бързи влакове не спират. Като видения през деня те с тънки бели струйки свирят и черната им светлина със гръм светкавичен изчезва. Пред сградата сред този юг една тополя – тиха, трезва – крепи безмълвието тук. Денят просторен се измерва не с никакъв модерен ход, а с крачките на кантонера – тъй бавен, но потънат в пот. Додето ний пространства гоним с коли и електричен трен, летим под надписи неонов, без цялостно да ги четем, и схващаме в душите пътом черти, съледани едвам, светът сред този кът е скътан по-разбираем и голям. Звездите – все един и същи – познават тука по-добре. Животът с пориви могъщи по може да се разбере не в бързая, не в теснината под далата му път стрелка, а във спокойната, разлята, в препълнената му река... Тук по-добре познават залеза и изгрева благословят. Тук простите души мечтали са посред полето да умрат. И в клонките на бели къдри годините им се таят с кристална яснота, по-мъдри, във фокус грабнали светът.

РОЗОВАТА ДОЛИНА

Небето – синьото – стои опряно На рамото на Стара планина. В просторите на юли пламна рано – уханна – Розовата долина.

Разпукна всеки хруст цвета си крехък, по всеки цвят росата заблестя. Денят върви с прозрачната си дреха, ушита от най-български цветя.

Денят пристъпя с кошник, с бяла кърпа, като розоберачка забраден, и слънчев лъч към пладнето го дърпа, и въздухът трепти опиянен.

От кошове натегва коловоза, черешите – от плод и от гнезда. И слънцето е герб от млада роза, опрял в старопланинските бърла.

ЮГ

Аз дълго чаках своя летен ден. Под облачните купчести грамади у мен кълниха кълновете млади на моя стих, от вяра обведнен.

Въртя се въртележка от сезони и свиваха под камък змии кръг. Дъги опъваха небесен лък над мургави носачи на жалони.

Закръгляха се дини и жени – на всичко форма даваше земята, че сокът ѝ, набъбващ в семената, не може с нищо да ѝ измени.

Простираха дървета сенки пъстри и сякаш че вървяха все на път, все срещу вятъра, и без да спрат се вкопчваха в небето с тънки пръсти.

Лозята в пек избистряха зърна. И смесваше се мирис на коприва с омарата възследко-възгорчива като пръстта на южна равнина.

ПЪТЕКИ

Пътеки в Странджа – сред цветя и дъб. Пътеки безбройни. И всяка отива към спомен, обраснал с трева, ала съкъ, към вечното слънце на Петрова нива.

Пътеки скалисти, пътеки от пръст, попили потта и кръвта на деците,

по вашите бръчки тъмнеят следите на тежкия, гордия български кръст.

Пътеки от мъка, пътеки от стон, пътеки от стъпки на смъртни дружини, пътеки от взрив под един небосклон, изгрял от искрите на погледи сини.

Пътеки от знаме, пътеки от блян, пътеки с глави, още живи, на кола, пътеки, където не мре Равашала и Кондолов, с вашата участ огрян.

Пътеки безсмъртни през нощ и през ден. И всяка от вас има своята Велека. Когато пред вас за поклон се сведем, потръпва България цяла. И – нека!

ВЕХТА КЪЩА

Дали не ме доведе тука далечен спомен на кръвта, та не усещам нито скука, ни безразлична самота. По керемидите минава задъханият северняк и свири в старата ѝ брава като нехаен веселък. И дъсчените стълби скърцат, няма там ходи таласъм. И сякаш виене на вълци пронизва краткия ми сън. През белите пердета пада самата сянка на нощта. Но моята душа е млада посред старинните неща. В зелени бялски сандъкът до ъгъла е оживял. Въздишат сякаш там от мъка сукмани, пафти, плетен шал. Дъхти на ябълки сушени, на чам смолити и на юфка. Възкръсва старо чувство в мене и спускам в полусън ръка към стомничката до миндера и всяка глътчица вода отпивам бавно – да намеря най-вярната у мен следа.

Нико

СТОЯНОВ

РОДИНА

Триколов сонет

Далеч е тя,

мойта Родина,
със светлите бели слънца
над белите наши градини,
над нашите бели села.

Докато зелената диня
разпръсне звездички-зрънца,
ще газим зелената глина –
хланаци зелени, деца. . .

Наесен, под изгрев рубинов
баща ми ще коли овца –
ще пият червеното вино
роднини с червени лица.

Ще
пият,
ще
любят,
ще
пеят

Това се е постарал да ни го покаже с инструментариума на поетичното слово Йордан Атанасов в новата си поетична книга „Необясним захлас“, която ИК „Алфатрадо“ предложи неотдавна на читателите ни. Името на този амбициозен наш автор навлезе в света на родното ни литературно пространство преди три десетилетия, през 1989 г., когато дебютира с първородното си заглавие „Токов удар“.

„И неустойно как във някакъв необясним захлас: / вървях ли, виках ли, снувах ли – не знам, / и аз до дудия се озовах.“

„Необясним захлас“

Не по-малко актуално звучи и стихотворението „Избор“, в което дори и зайчето, което мечтае за свобода, се отказва от днешната измамна свобода и предпочита да остане затворено, оковано, но сигурно в кафеза си.

Неведнъж поетът изразява напиранияте в гърдите му болка и смут, породени от зловата и бездушието на безправствено ни уродливо съвремие, в което човекът напонам стрък, изоставен, брулен от безмилостните ветрове на развлиялата се низост и падение. И няма кой да се смили над изпадналите в беда, защото

„Призвездат дните на времето,
вълните им погълщат
грезни и безгрезни.
Играят пещчинките...“

Острото социално перо на автора ни поднася с не по-малка доза тъга и състрадания минорна обогрелост и в стихотворенията „Сметиче“, „Смъртта на София“, „Белите вълци“ и други творби. Тези и други стихове поставят несъмнено автора с огнедишащата си актуалност до Георги Константинов, Матей Шопкин, Таньо Клеусов и други ярки представители на днешната ни социално-гражданска поезия.

Йордан Атанасов е удостоен от съдбата

и
все
тъй
те
с
труд
ще
живеят.

ДЪЖДОВЕ

на Ж.Д.

Колко пролети буйни –
не една и не две.
Падат звънки и лунни
дъждове, дъждове...
Ти стоиш все такава,
както бе и преди.
Много млад бях тогава,
бе по-стройна и ти.

Покрай теб тя минава,
може би, всеки ден –
и няма ще забрави
дъждовете и мен?

И когато напролет
тук дъждът ѝ спре тих,
теб, акаций, моля,
прошени ти стих:
колко пролети буйни –
не една и не две.
Падат звънки и лунни
дъждове, дъждове...

ДА ТЪРСИШ НАСТОЙЧИВО СЕБЕ СИ

на насоченост присъства, при това твърде осезаемо, и в новото му издание - „Необясним захлас“, в което авторът ни доверява своите безпокойства и разсъждения върху „необяснимия захлас“ в мислите, чувствата и озадачаващите преживявания на нашия съвременник, хукнал да се спасява и оцелява от върхлетелите го житейски беди.

Книгата му се състои от осем безименни цикъла, които като съдържание и идейно-естетически заряд съществено не се различават и оформят общия художествено-естетически облик на творбата.

Още в първите стихове поетът ни потапя в потока на горещите си преживявания, разтърсени от смайващите сътресения, от които се задъхва днешното ни несигурно и обезверено общество. Сам авторът е обект на безпрецедентна дезинформация и безъпътност. Неговият герой е потресен от наложението правствени и социални недъзи на днешния унизителен ден, в който „свестните у нас считат за луди, а глупака всеки вредем почита.“ Дезориентиран, той се лута и търси спасителния брод. За жалост, жестока и коварна е учащата на човека, извършен на произвола на съдбата:

„И неустойно как във някакъв необясним захлас: / вървях ли, виках ли, снувах ли – не знам, / и аз до дудия се озовах.“

„Необясним захлас“

Не по-малко актуално звучи и стихотворението „Избор“, в което дори и зайчето, което мечтае за свобода, се отказва от днешната измамна свобода и предпочита да остане затворено, оковано, но сигурно в кафеза си.

Неведнъж поетът изразява напиранияте в гърдите му болка и смут, породени от зловата и бездушието на безправствено ни уродливо съвремие, в което човекът напонам стрък, изоставен, брулен от безмилостните ветрове на развлиялата се низост и падение. И няма кой да се смили над изпадналите в беда, защото

„Призвездат дните на времето,
вълните им погълщат
грезни и безгрезни.
Играят пещчинките...“

РАЗВАЛЕН ТЕЛЕФОН

-Ало!... Как си? Здравей!
-Нешо лошо се чува...
-При теб - все дъждове...
-При вас - юли бушува?

-Всичко е в полумрак...
-Все такъв си ти - чуден.
-Чувствам, сънна си пак.
-Ти сега ме събуди...

-Идай! - вече крещя...
-Тук - проблеми и врява.
-Почини си от тях.
-Как ли ще ги оставя?

-Чакаме всеки час...
-То не е така близко.
-Да... Морето и аз.
-И на мен ми се иска.

-Ще сме само - един...
-Да почакаме още...
-Толкоз нощи и дни!
-Цели дни, цели нощи?!

-Вече свиквам без теб...
-Но нали не е късно?
-Тук, в Буджашката степ.
-Ало, кой ни прекъсна...

Нико **СТОЯНОВ**, *Отлитат жеравите*, Фондация „Земята и хората“, С., 2019. Редактор Иван ЕСЕНСКИ, Рецензент Петър ДИНЧЕВ, Художник Ангел АНГЕЛОВ.

„Момци“) Тежният живот обаче, който не престава да ни мачка и унижава, ни заставя да търсим извадение в най-великото човешко чувство – любовта. Неслучайно натам ни препраща и поетът в немалко свои творби. Логично и възрастният вече автор се връща нерядко към първите си интимни трепети:

„Една нежност, до днес непозната
по тялото ми странно върви.
В миг... сякаш олекнах внезапно.
Момичето тихо изслипа.

„(Винено цвете)“

До сходни интимни преживявания той ни докосва и в стихотворенията си „Пошно къпане“, „Момиче“, „Случка“, „Роза“ и др. Йордан Атанасов обаче не може да избяга от себе си и никога не остава безразличен към безкомпромисните социални злини, които съспенят безпощадно нашия съвременник. Те не оставят на мира и неговото остро критично и дълбоко отзивчиво, състрадателно перо. Колко много нещо е похитено безнаказано в обезверените ни гърди.

„Крачоли запретиали,
сеем пак вара в душиите излъгани.
Гребем от площида клоаката,
въсхитост - чистим България.
По-рядко се смеем, по-често се кръстим.“

„(Нова ковчеж)“

Мисля, че това е истинският Йордан Атанасов. В книгата са поместени и немалко поетични посвещения: на Гео Милев, Димчо Дебелянов, Достоевски, Микеланджело, Ван Гог, Тулуз Лотрек, Артур Рембо и други наши и световни знаменитости. Сред тях откриваме и едно силно синовно преклонение пред недостижимия връх на българската нация - Васил Левски.

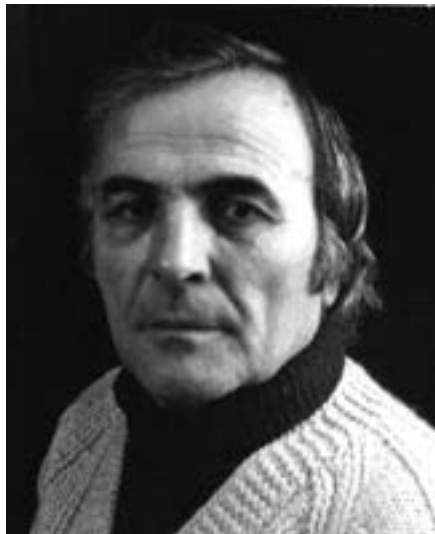
„За Него не бих се решил да пиша
нищо обикновено, нито възвишено.
Над думите и времето прескочи Левски.
Не се побра в бесило, нито в песни...“

Тези релове наистина ни убеждават колко са високи правствените и творческите измерения на Йордан Атанасов. Стиховете му не блещат с никакви самоцелни художествено-естетически оледни, но са дълбоко реалистични и силно въздействащи. Те отразяват напрегатния поетичен свят на един талантлив творец, който продължава да търси себе си.

Продрум ДИМОВ

Издание е спечелило конкурс на Министерството на Културата (бел.ред.)

„От всичко в мене радост
и светлина остава.“
Никола ИНДЖОВ

И думите — внезапни пеперуди,
кръжат край мен и силно ме опиват.
Това е мойто лъчезарно чудо,
което духом с други свят ме слива.
О, думи-пеперуди, днес летете!
И утре — пак. От мен тръгнете вие
във тъмна нощ и в ден пресветъл.
И нека всяка близък глас открие.

„Без думи, без красиви обещания,
без упреци, без молеци уста.“
Давид ОВАДИЯ

И тъй, сами от днес — до края на реката,
без страх ще плаваме един до друг,
един до друг
и в тъмна нощ, и в светъл ден,
смутен от вятър.
Не питай ме, къде е север и къде е юг.
Така ще е: от днес — до края на реката...
Но този край, къде е? О, къде, аз не знам.
Да плаваме добре! Посоката ни е натам,
където с цвят невиджан викат ни нещата.

„Какъв е този твой пеземен дар
да бъдеш вечно огън и магия?“
Евтим ЕВТИМОВ

„Лека нощ!“ —
ми казваш в бликналата вечер,
казваш и потегляш за града далечен.
С тебе тръгва влакът в пътя си безкраен...
Аз не зная где е спирката му крайна,
зная само: все ще тичат и се връщат
думите сърдечни... Уж един и същи,
а са тъй различни в статията ми няма.
Думите са тук, а тебе пак те няма.

„Във стаята безшумно е и синьо.
А в ъгъла скучае сам часовника.“
Александър ВУТИМСКИ

Стаята ми бавно се събужда,
утрото след малко ще пристигне .
Ще побърза мракът да се вдигне —
нему светлината все е чужда.
В стаята лучи пред мене светят —
въздуха задъшен ще изпъдят.
Късно снощи мама ми ошета —
слънцето на гости ще ми бъде!

„Само тук-таме погасел,
тръпне лист в гъстежа клонен...“
Пенчо СЛАВЕЙКОВ

Една шишарка пътя ми пресече,
дари скалите и гнездата празни
със глас, доведен много отдалече.
И почна тук небивал горски празник:
накасах звездите по тревата
и Господ слезе от небето сякаш...
Такава нощ аз никога не чаках
сред всички мои нощи на земята.

КАМЕН ВАСЕВСКИ НА 85 ГОДИНИ

„Ту искра сърце ми озарява,
ту мрачй го мътен дим (...).“
Димчо ДЕБЕЛЯНОВ

Аз толкова бързах да те сваря
във твоя юг и в моя юг.
Зад мен е мъничката гара,
останала без глас и звук.
Сега, когато съм без тебе,
проклинам влака закъснял.
Какво бе туй? Небивал жребий?
Денят върви без капка жал...

„Бяхме толкова време.
Цяла вечност почти.
А пък сякаш бе вчера.
Все така аз и ти.“
Недялко ЙОРДАНОВ

Сега да спрем
и с право да отдъхнем,
защото дълъг път зад нас остана.
На тази спирка може да ни лъхне
следзалезна трева,
на купчина събрана.
На спирката от пътя ни изминат
и теб, и мене тръпки ще обземат:
нима се стапят нашите години?
Пред нас не гасне изгревното време!

РИСУНКИ: ПРОФ. ВАСИЛЕН ВАСЕВСКИ

„С дълбока нежност стискам ти ръцете,
целувам пръстите ти - и не знам (...).“
Димитър БОЯДЖИЕВ

Ръцете ти — и нежни, и изкусни,
изплетоха най-хубавия шал.
Вълна студена, шом над мен се спусне,
той топли ме — син пламък засиял.
Коя бе ти? Забравих ли? Но зная,
че твоят шал е твоят видим знак.
На устните ми никнат думи пак:
„Върви със мен по пътя ми докрая!“

„Чувам в гласа ви на разум гласа,
но във сърцето ми разума пари (...).“
Рашко СТОЙКОВ

Гроб до гроб и — кръст до кръст чернеят.
Вечно е мълчанието тука.
И пръстта не плаче, а немее,
лист не трепка по столетни буки.
По тревите — рижи мравки лаят,
гущерче огрява гробни плочи...
Гробището не таи омраза,
то към обич тихо ме насочва.

„Роди ме ти
от женската си слабост ме роди
да бъда твой и силен.“
Добри ЖОТЕВ

— Майко стара, как не те е страх
сам-самичка да живееш въщи?
— Нека мисли она, който има грях,
който среща Господа намръщен.
— Майко стара, звяр наблизю вие,
много бърже той ще дойде тука!
— Нямам страх, страхувайте се вие —
мен ме пазя ден и нощ капчука.

„Тази вечер неусетно бе
сняг засипал всичко по земята(...).“
Славчо КРАСИНСКИ

Я, колко сняг навънка вече има!
От клоните на дворските дървета
през тази нощ несетно е отнета
следата ланшина с есенното име.
Ах, вятърът е блъскал чер и бесен,
как блъскал той
и в двора дълго шетал!
И всеки клон е вече бял и весел.
И сладък лай отронват моите псета...

„Мина времето
на неспокойните тръпки,
на вълшебния блян
и на бунта в кръта.“
Александър ГЕРОВ

Огънят внезапно се сниси
и остави выгленчета само.
Лъч трепти на женското ти рамо.
Мен ли иска той да утеши?
За какво? И кой го тук изпрати?
Сетен път ли тебе той погали?
Календарът няма наши дати
за любов, безумства и скандали.

„Горчиво знаещ, пак се вглеждам
в сърцевината на света.“
Петър КАРААНГОВ

Голите клони пак птиците викат,
в черната зима без песни живяха.
Жълтата топка на слънцето блика,
свети безумна небесната стряха.
Ден ще измине и седмица може,
Господ усмихнат ръце ще покаже,
златна къделя на хурка ще сложи,
нишки ще точи и в нощите даже.

„Поетът! Нека той възлазя!
Той няма място, няма час.“
Иван ВАЗОВ

Перо послушно,
с теб сме неотлъчно
от онзи миг,
през който Бог ни даде
да бъдем редом ние
в пътя мъчен,
белязан с труд,
белязан с дълг и радост, -
света голям
в куплети да отлеем.
То бяха дни,
то бяха дълги нощи...
Перо добро,
пази ме да живея!
Прелей ми ти
от силата си още!

Стефка КРЪСТЕВА

В памет на поетесата Венета Вълева

Не можем вече
да си поговорим
във стария “Пегас”
край чашите с изстинало кафе.
Ти там остана,
в своя “вълчи рай” затворена.
Аз - тук,
безкрила птица във кафез.
Така те помня:
нежна, романтична, млада,
с откраднати
от болката очи.
Сега съм с твоята поезия
изстрадана.
И всеки стих
като изстиналото ми кафе горчи.

Поразителното впечатление,
което прави книгата на Хубен
СТЕФАНОВ, се основава на много
неща. Някои от тях са пълната липса
на декларативност и почти пълното
ославяне не на рационалното и дори не
на емоционалното, а на интуитивното
начало у читателя. Неочакваният
парадоксален ход на мисълта напомня
неочаквания край на разказ на Агата
Кристи, но нарочната и премислена
алогичност тласка интуицията
към нови хоризонти. Тези стихове
напомнят модернистична картина,
която оставя простор на въображението
и сътворчеството на възприемащия. В
тях читателят може да вложи частица
от себе си и своя свят, да ги досътвори.

Естетиката на дзен будизма е много
близка до естетиката на тези стихове.
Някои от тях напомнят коани .С думи
прости, това са нелогични въпроси,
които тласкат към просветление. Един
от най-известните сборници с коани е
известен като „Вратата без врата“ или
„Вумен коан“. Той се състои от 48 коана.
Отговорът на въпроса, зададен в коана
не е понятие, а своеобразна врата, през
която съзнанието преминава отвъд
мисловното състояние. Известен коан
е: ”Две ръце плясат и има звук; какъв
е звукът на едната ръка?”

Много характерен пример в полза
на тезата за “дзен” характера на тази
поезия е следното стихотворение:
Събитие – II
Къщата му изгоря...

***
Вървя упорито
по острия ръб
на еднаквите делници
и своите знаци
безшумно оставам:
на масата – хляб,
на приятел – доверие.
Навярно, така
в неспокойния свят оцелявам.

***
Нощта ми не беше
ни лунна, ни звездна.
В мъгливото утро
ще търся пак своя посока.
Денят не започва
с любовна поезия,
а с грижи
за хляба и тока.
Една въртележка
след миг ще ме грабне.
По тънка спирала
от страх и надежди,
навярно, по залез
ще стигна до хляба.
На път към дома
ще си купя и свещи.

“ПОЛЕТ ДО ОСЛЕПЯВАНЕ!”

Намери входна врата
в езерото...
и се прибра.

Тези редове могат да кажат много и
различни неща на различните хора.
Едни просто ще кажат, че човекът се е
удавил – самоубил се е от мъка. Аз бих
казала, че внушението е свършено
друго. Че не къщата, а всемирът е
нашият истински дом.Където винаги
се връщаме. Всеки би могъл да вложи
свое тълкуване и то, разбира се, ще бъде
вярно. Многозначна, полисемантична
поезия.

Това са стихове, където хората са и
храмът, и колоните, където танцува
нашият хилядолетен дух, където живее
болката за народа ни, но и където
“засявяа пътят към Вселената” и
“наблизо има светлина”. В тези стихове
тракийци са стотици пъти разпръсвани
и се събират отново в сърцата си.
Златоносният пясък на свободата е
отмит и запазен, а в родният град на
поета съществува улица, наречена
Освобождение. Това са стихове, където
човек може да срещне сянката си, а
времето да тича по следите му.Това са
стихове, където Орфей е наблизо, а за
Ной винаги има бряг.

Това е поезия, която задава въпроси
и те са въпроси без отговор. Или поне
няма един отговор. Защото живеем
в една безкрайно сложна вселена
и има безкрайно приближаване до
истината. В този смисъл всеки отговор
би бил неокончателен, временен, не
достатъчен...

Пегас от зодия Риби.
Универсал сред море от уникасти.
Оре небето и жъне перли.
Потопът не е събитие
от неговата история.
Летописът му е спиралата
на раковинните...
Смъртта е няма.
Няма смърт.
Стият го сетивата.
Полет до ослепяване!

***
На масата
слагам по навик
две чаши кафе.
За мен – с много захар.
За тебе – горчиво.
И всеки път
твоята чаша
до дъно изпивам.

***
Най-лекаия товар
за женското ми рамо
е твоята ръка,
потръпваща от нежност.
На пръсти стъпвам,
извисена като пламък,
със две изгряващи слънца
под веждите.
Изправена до теб
не се страхувам
от ветрове,
които ме пронизват вече.
Сега най-будните си сънища
сънувам.
И в мен покъля тво
чувството за вечност.

***
Еднакви идваме
на този свят.
А толкова различни
си отиваме!
Един е беден,
друг – богат.
Един – нещастен.
Друг – щастлив е.
И никаква чертичка
между „от” и „до”
бележи пътя ни,
обидно кратък.
Живот – борба
под знака на добро и зло.
И после, победени,
прекращаваме отгътък.
Защо тогава
се раняваме взаимно
всеки ден?
Какво делим?
Оскъдните минути на живота?
Защо в морето разбушвано
лъски крадем
от дъното на собствената лодка?

противоположности – земята (калта) и
небето...

Любовта е нещо сакрално, тя
отговаря на усещането за цялост и
взаимопроникване:

Сега
се гледаме в очите,
докато си разменяме
живота.

Това, което остава като поетично
внушение след прочитане на книгата на
Хубен Стефанов, е усещането за полет
и светлина.

Полет на мисълта, на духа, на любовта,
на радостта от живота.

“Полет до ослепяване!”

Мина КАРАГЬОЗОВА

Хубен Стефанов, “Наблизо
има светлина”, стихове,
София, Изд. “Български
писател” -2019.

Хубен Стефанов
Наблизо има светлина
СТИХОВЕ

Мима Маринова ИВАНОВА

АДАЖИО

Оркестърът замлъкна.
Свърши балът.
И партитурите отнесе вятър.
По немите клавиши на рояла
дъгата се разни до черно-бяло.

Ръцете, слети в танца, се разделят –
и няма път назад, замрял е хорът
на пориви и погледи несмели,
разпръснати сред вихри непокорни.

Стопиха се до призрачност лицата.
Угасна полилеят. Спн обоят.
А есенните ноти на листата
сред опустелите стени се гонят.

С безмълвен вик на скъсаните струни
цигулките потъват в тишината.
Настръхналите облаци будуват
и Албиони дирижира мрака.

Анета ЗАГОРОВА

НОЕМВРИ

Пера от гълъби и дим в небето
от притаени къщи във студа.
Усещам късния ноември,
нахлул нахално във града.
Как шпорите на чизмите
му дрънкат,
как сабята му въздуха сече.
Ноември е и улиците се изпълват
със зимните жени и зимните мъже.
Ноември е и сгушвам се
във сивото палто на времето.
Мъгла чертае улиците
и тишината безпрогледна е.
Градът е в едноцветен тон,
като платно, в което
затопленото ми сърце
започва да рисува.

РЕКАТА НА ЗВУЦИТЕ

И се сещам за китарата и пръстите,
които могат да погалаят и нея и мен.
Също и за реката на звуците –
дето потича, подръпнели струните.
Все още дете е вярата ми,
тръпне попаднала в плен.
В невинните усмивки се крие
най-дълбоко очарование или
проклетост...
НЕКА ПИЯТ!

* * *

В спотасения свят,
запокитен в отровни клисури,
дето пъклени сенки душат в зъби зли
Любовта,
сам и светъл,
със думи Поетът безгрижно рисува
небеса доверчиви,
слънца и лазурни цветя.

И криле си рисува Поетът
и после, невинно
ги намята на рамо и тръгва
през тръните бос.
А крилето огромни чертаят пътека
в пустинята,
там, където преди векове
е преминал Христос.

И по стъпките бели покръват
звезди и надежди,
перуникови мълнии разтопяват
пустинния прах.
А словата-слънца най-вълшебния пъзел
подкрепят,
разпилили страха
до самия космически праг.

И под светлия поглед
на тихото слънчево чудо
онемелите сенки се станят без шум,
без следа.

А светът се надига на пръсти,
в зората събуден,
по пътеката бяла поема,
пречистен и благ.

Худ. Иван БОЧЕВ - Рисунка

О, Цирозо – жадна любовница на
твърдящите, че са смели!
Бедрата ти са дълги и стройни,
коремът ти объл и гладък.
В прегръдките ти,
откъдето връщане няма,
би занемял всеки.
Сипи им от лютивата течност.
Нека пият и в очите ти гледат.
Обладай ги, докато дъхът им
В пазвата ти стене.
Нарисувай им
кръстче на челото.
Да знаят, че са те притежавали
и са избраните.

ЩЕ ТЕ НАМЕРЯ

И в другия живот ще те намеря, бабо!
Ще свети пилето със зелето на масата.
Кафето ще ме гледа ококорено от
чашата
като отпивам и печката ще пука слабо.

До другия живот
ще се науча да плета чорапи,
От тези вълнените дето топлят.
Да мога да вървя и да не спирам,
когато във снегът се кротее.

И там зад заскреженото прозорче,
ще ти разкажа колко дълго
съм търсила вратата дето
извежда в други светове сърцето.
А в този живот ще липсваш само...
ЗАЕДНО

НОКТИУРНО

Светът среднощен, тази бледа сянка
на себе си самия, от суета изчистен,
дълбоко с корените свои стъпил
в най-непрстъпните тревоги
на сърцето...

Светът, по-трапав
и от камъни пустинни,
несвършен и блестяв,
хладен като горчивото сияние
на самотата,
погълнал в себе си
безбройните пътеки,
бодливо леже за бездомните надежди.
Тъй дързък и тъй крехък
в своето безмълвие.

И тази светлина на поривите стръмни,
отвеждаща към спотасани жалби,
към бледото око,

дълбоко скрито в мрака,
на извора единствен,
опустошен и сладък,
с отломки на съмнения подправен...
Нощта пътува бавно в тишината,
на борда си понесла световите,
огромна и населена със звуци
от падащи звезди и отчаяния,
с товари на безмълвните молитви.
Безплътната мелодия на Любовта
я следва.

Котката ми е тъмна круша
в белия панер на леглото.
Скоро ще я окоти
есента плодородна
и очички като звездички
ще грейнат във всички посоки.
Ще плетат баби край нея
Пуловер и ръкавици –
топли като мисли
на съмване
и ще чакат зимата.
Заедно с теб бихме могли
да сме топка пухкав сняг,
а сега сме само лед
на различни покриви.

* * *

Понякога е лесно да си тъжен
и много трудно – мъничко щастлив.
Завързал страховете си на възел,
будуваши под завивка от звезди.

Поел си път, по който всяка дума
е камък остър или полет благ.
Когато нощем дълго следваш буден
на облаците призрачния впряг,
припомняш изначалния си жребий,
преравяш и трошничките добро,
и камъните, впили се във тебе,
запратени да прорастат в клеймо.

Човешките ти братя - странно племе,
препускат и се хаят мълчешком
в преварата кой повече да вземе
блага, награди, тронове с поклон...

Любимият им спорт - да те низвергнат,
да те подритват в жалката си мъст.
От всички цветове избират черния -
да начертаят по гърба ти кръст.

На глупостта човешка плодовете -
отдавна вярваме -

са първороден грях,
забравили, че изборите светят
в посоки две - на обич или страх.

ПЪТ, ПО КОЙТО В СЕБЕ СИ ДА СТИГНЕШ...

* * *

На Христо Танев

Аз исках още днеска да ти звънна...
Отдавна имам номера ти,
но се страхувах, че ще ми отвърнеш
и заедно ще бъдем във отвъдното...
И тайно се надявах, че смъртта е
случайно хрумване, нелепа грешка...
Ах, как ми липсва онова: „Серсемино,
не знам пройдоха ли си, или гений!“.
Сега си свит в прегръдката на Бога
и аз напразно търся твоят образ.
Приятелю, прости ми, но не мога
да свикна със раздялата...
Тъй сложно е...
Бъди до мен, над мен и в мен... До края,
додето аз до теб без дъх ще легна...
И тихо ще е в нас като във рая,
и тихо ще е в нас, като последно...

Йордан ПЕЕВ

* * *

Окаква се отвън поляка зимата
в проточеното гърло на олуците.
След някой ден съвсем ще си замине
и ще избликне песента на птиците,
с която скрити в пазвата на птиците
надълго за снега ще си говорят.
Най-сладко се разказват нежни споме-
ни,
покрити с безелите на неволята.
Подобно сняг стопява се живота ни,
а после в пееща вода от покрива
се спуска в мътните очи на локвите,
с които в нас оглежда се дълбокоето.
И както бавно им изпива погледа,
така и нас на глътки ще изпие,
превърщайки ни в кал и гнили корени,
върху които зимата ще вие...

СНЕЖИНКА

Отдавна всичко казано е вече –
изписано, изпята, преживяно...
И в кръговрата си това човечество
със всеки жив банално се повтаря.
И всяка нужда е небесна улица
между която имаме и чакаме,
додето неусетно станат гълъби
нищожните ни крачки по земята.
Дано върху клепащите ни падне
до този миг най-нежната снежинка
и с мрежата от мигли да я хванем
преди да стане на сълза, щом мигнем.
След нея няма смисъл да се молим
на Вечната за милост и отсрочка,
че тя над куна ни от слабология
със таз снежинка слага черна точка...

КАМЪК

Аз зная - има някъде за мене
безимен камък, който ме очаква
и който с тежест от безкрайно време
ще ме затисне, щом се свия в мрака.
Край него са минавали безбройни,
но само моите стъпки го достигат.
Безсмъртен камък, влачен от порои,
отцепен от бедрата на скалите.
Където и да ида, той ме вика.
Като в юрук е стиснал всяка болка
и моят страх, превърнал се в молитва,
попива в тишината му дълбоко.
Ах, колко близък чувствам този камък,
по-нежен е от майка и любима...
Чрез него в този свят се продължавам
и той е всичкото, което имам.

СЪВЕТ

Той сигурно ще бъде по-добър,
по-млад навярно, може би по-верен
и всеки път в беда като чадър,
над теб грижовно длани ще разпери.
Той може би ще бъде по-успял,
по-силен, по-богат, по-ларж, по-нежен..
И с него хляба ти ще е по-бял,
от този с мене: загорчал и черен.
Ще пита дълго как живял съм с теб
и как си ме търпяла, сив и скучен,
как от тъгата съм изпитал плет,
зад който после вил съм като куче.
Той дълго ще се чуди за какво
си страдала по мене и ридала,
щом слабостта съм умножил по сто,
а ти стоиш и пак съм ти начало!
Нима не виждаш: той е по-красив,
по-слънчев,
по-внезапен,
по-различен?!
И само да те гледа - е щастлив,
и само да е близо - те обича!
Надявам се това да разбереш,
преди късметя ти да се разпръсне,
че вместо него, мен ли избереш,
знай: после да се върнеш ще е късно!

ТЕРАСА

Ти може би не знаеше, че аз съм
късметя ти и чакаше все друг,
но виж: стоя под твоята тераса
от цяла вечност, премаялял от студ!

И цяла вечност в дланите си стискам
букет от незабравя и копнеж,
и само Теб от всички живи искам,
Единствена. Повярвай, само Теб!

Че няма кой в света да ни повтори,
тъй както кой да ни спаси от глен,
ала защо зад спуснатите шори
прегръщаш него, а бленуваш мен?!

И за какво стрелките на живота
наивно се опитваш да възпрещ,
додето даваш всичко на идиота,
без обич с който гаснеш като свещ?!

ХАЛКИДИКИ

Морето беше с цвят на кактуси
под скалната въздишка на Егея.
Пропит от тишина и слънце Афитос
е кацнал като чайка върху нея.

Насреща му със поглед от маслини
едно момиче своя странник вика
до нея по вълните да премине
и с устните си да приспи очите й.

Но тъмен като сянката на кораб
в пенливия си унес той се губи
далеч от бреговете и от хората,
и близо до съня на перепудите.

И с полъха на цъфнал олеандър
тя още го очаква в Халкидики
и на кръвта в най-нежните меандри
Мария-Магдалена стана името й...

ПЪТ

Къде се луташ, светнал като свещ,
Човеко крехък с мъчна орисия?!
Навярно в някой ден ще разбереш:
най-дълъг пътът е към теб самия!

Най-трудно този път ще извървиш,
най-страшна жажда в него ще те мъчи.
Безброй неволи в него ще търпиш,
додето в края му това научиш.

И може би, макар и уморен,
на жребия тогава ще намигнеш,
че си живял и имал си свой ден.
И път, по който в себе си да стигнеш...

ПРИЗНАНИЕ

Моя нежност, обич моя,
скрита в тайната на дните,
искам с устни да те стопля
и за нищо да не питам...
Мое първо, младо вино,
от сърдечни земетръси,
след което съм преминал
в друго време... И те търся
в тишината на безкрая
непозната и без име,
и в каквото те позная,
да държа с ръце завинаги
Да попишавиш в мен полска,
както в пясъка вълната
и с най- нежната си клетва,
да въздъхне в теб душата
скрила усета за време
и избягала от всичко...
И в преплетените вени
да шепти с кръвта:
"Обичам те!"

*Павел Рубашевски,
Полиша
В УШИТЕ СИ ВСЕ
ОЩЕ МОЖЕТЕ
ДА ЧУЕТЕ
КРАКОВ;
Из изложбата „Маги-
ята на Краков“ в Ху-
дожествена галерия,
Стара Загора*

БЕЗИМЕН

Така да те обичам,
че ако си отидеш,
без теб ще бъде Николай!
И като стих без име
след сенките ще тичам
с надежда да те стигна.
И в смисъла на всичко
ще търся да те видя.
А ти ще си далечна,
безплътна и незрима,
и всяка топла вечер
ще се превърне в зима.
И всеки миг без тебе,
както вода без дъно,
ще пада непотребен
във мен от всеки възгъд.
Не те наричам своя,
но твоя до край оставам
и нещо, ако моля,
е само:
Не ме забравяй!

Петю ПЕЕВ

ТЪЖЕН ВИК НА ПТИЦА

Дочувам говор, тъжен вик на птица,
млади хора, с куфари и чанти.
Една безкрайна, тъжна върволица -
по тъмно заминават емигранти.

Завинаги с билет еднопосочен,
китка здравец в свитата десница.
Този кръг е тъмен и порочен,
като плача на майчица вдовица.

Без война, без болест и без чума
селата ни набързо опустяха.
Не се дочува лай, ни човешка дума,
непогребани селата ни умряха.

България е грешница пред Бога
за кръвта ни млада, шо изтича.
Камбаните не бият днес тревога.
Нима децата никой не обича?

Защо постъпваме така жестоко?
Защо Родината продаваме на други?
Днес раната е толкова дълбока,
защото всички имаме заслуги.

Защо умряха Ботев, Караджата?
Защо живеем днеска унизени?
Народът вече свил е знамената!
Народът вече лази на колена!

Ники КОМЕДВЕНСКА се формира като творец през десетилетията на прехода у нас, който роди оригинални поетични гласове и е една от ярките представители на този поетичен феномен в най-новата българска литература. С талантливото си , остро и безпощадно перо тя изобличава социалните и морални неправди на времето , в което живеем. Поетесата притежава специфичен, точен и богато нюансиран поетичен изказ, носещ в себе си драматични отсенки, съкровени изповеди и послания.

Още с дебютната си стихосбирка „Свят за лудите“/2012/, авторката бе удостоена с престижната литературна награда „Дамян Дамянов“. Поетът Неделко Йорданов пише за първата книга на Комедвенска, „че в нея нанстина има много тъга... И как иначе, когато вътре е истинското наше днес, мизерното наше днес...“

Тя е автор на още две стихосбирки „Педя душа“/2014/ и „Кабинети за близки“/2016/. Комедвенска счита, че нейните стихове, „ако променят за добро поне едно сърце, значи всичко си струва“. За себе си споделя: „Родена съм в Сливен, Където живея и днес. От кога пиша? Трудно е да се каже... Какво пиша? Всичко каквото се случва около нас: живот, живот и пак живот – паница нежен, понякога груб като юмрук в зъбите.“

Поезията на Ники Комедвенска има свои отличителни знаци. Тя е самороден, искрен, честен и силно емоционален поет. Чувствеността и богатата метафорична образност

ЩЕ ПЛАЧЕШ ЗА ДЕЦАТА СИ, БЪЛГАРИЙО

Ще плачеш за децата си, Българийо,
макар че днес ги гониш със презрение!
От гаврата над хората изманичи,
изчезна вече цяло поколение!

Децата ни Родината намразиха,
прокудени без капка уважение.
Башината клетва те не спазиха.
Изчезна вече цяло поколение.

Ще плачеш за децата си, Българийо,
шом детските площадки са история.
Родината е болка неизказана.
На картата сме вече територия.

Ще плачеш за децата си, Българийо,
че тука днес е рай на мръсниците.
Изскахме горите си до корени,
от тук ще си отидат даже птиците.

Ще плачеш за децата си, Българийо,
за последно шом забият пак камбаните.
Кой ще ни изпрати във отвъдното?
С обич кой ще ни превърже раните?

ЕМИГРАНТ СЕ ВРЪЩА У ДОМА

Емигрант се връща у дома,
от чужбина нейде, отдалече.
Не свети лампа в черната тъма.
Стара майчица я няма вече.

Отвори с мъка пътната врата,
а майчината снимка го посреща.
По мъжкото небръснато лице,
търкулна се една сълза гореща.

Прости ми майко, че не бях до теб,
когато имаше от мене нужда.
Какво да прави бедният човек,
шом Родината му стане чужда.

Прокуди ни държавата навън.
Партии душата си продали.
Гладен ли си, не те хваща сън.
Беден ли си, кучета те яли.

Оставихме родители сами,
да кретат без подкрепа и закрила.
Духа вятър, ситен дъжд ръми!
А майка ми дано ми е простила?

ПОЕТИЧНОТО ЯВЛЕНИЕ НИКИ КОМЕДВЕНСКА

екзистенциалният протест и съпротива у поетесата се чувства особено силно в стихотворенията: „Лоша“, „Свободата Санчо“, „Полет“, „На сина“, „Завет“, „До дякона Левски и без адрес“, „Дали съм луда“, „Глас“, „Кралят е гол“, „Защо е тъжна есента“ и други.

Според Чавдар Добрев – Ники Комедвенска е от постите, „предпочели езика на съпротивата и протеста“. Литературният критик споделя още: „ Тя борави с нюансите на родния език професионално, намира точен и красноречив, с драматични отсенки израз. Монологичните форми преливат в разговори...“

Ники е родена поетеса. Живият ритъм, вътрешната експлозивна динамика на стиха завладяват читателя. Това е стойността, дълбоко хуманна поезия. Едно от най-хубавите й стихотворения „Пътуване до мама“, ни убеждава в това: „Някой ден ще спра, ще растеля корите по пладн -/ вие идвайте тихо, сами или двама по двама./ Аз ще давам поравно на всички, които са гладни / и ще расна полека... Додето достигна до мама.“

Написаното от нея е продиктувано от сърцето. То е равностетка на тревожните й мисли, емоционална напрегнатост и усещане за преходността на живота. Стиховете са и пронизващ зов за повече любов, доброта и желание за промяна. Тя приема любовта като смисъл на живота и негово спасение.

Любов към родината, родовия корен, към любимия, за да възкликне: „И всеки от сърцето ми отпи / по глътка кръв от минали любови.“

Поетичната душа е разпъната от чужди драми и лични терзания, от горчивото наше битие, където „всеки баир е голгота, / на който разпънати страшно висят добрите неща на живота.“

Стихотворенията: „Селото на господ“, „Балада за купата кобила“, „Песен за Яна“, „Балада за кривото дръвче“, „Спонсорирано от Европа“, „Един живот в България“ и други са образец на органично съчетание на модерно мислене и световъзприемане,

на затрогваща лиричност. Те ни грабват с емоционалната си сила , проникновен поглед към наболелите проблеми на националното ни битие. Особено болезнено поетесата изживява лакейството, двуличието, предателството и ги заклеймява.

На места в стиховете срещаме видимо фолклорно влияние – авторката използва приказното и притчовото, фолклорни мотиви, породени от здравото родово чувство. Позволява си да говори с Господ, което също потвърждава органичната връзка с традицията. Вгълбяване в мисловния свят на народната песен, проникновено личностно пресътворяване и съвременна интерпретация срещаме в „Песен за Яна“: „ Ако ще го живеем, / нека не е по милост! / Нека да е сурово, / по мъжки – рана до рана. / Тъй както падна Йово, ала не даде Яна.“

Лирическата героиня на Комедвенска живее в свят, враждебен на вътрешния й мир, противоречащ на хуманната й същност.

Поетесата се прекланя пред естествено и нагледното. Възхищава се от зримия свят и търси хармония в природата. Пълтната лирическа образност в стихотворението „Жертвоприношение“, зримостта на метафоричната картина и чувственост ни въздейства както при Никола Фурнаджиев – душевно разтърсващо и символично: „Като змей от Балкана, небето превзел изведнъж, / всички огнени облаци още със залеза хвана, / и вилия полето, и удря коравия дъжд, / а земята осмъва подбита и цялата в рани.“

Само силния духовно и правствено човек може да вдъхне на близкия любов, вяра и надежда. Вярвам, че времето пред нас ще продължава да преоткрива и преотвърждава поезията на Ники Комедвенска, защото нейното нравствено кредо е: „Наказвам те, човеко с обич!“

Ако можем с една дума да определим морала на нейната поезия, то тази дума е – ЧОВЕЩИНА.

Иван Д. ХРИСТОВ

Стефания ЦАНКОВА

КЪТЧЕТО СВОЕ
Бурен вятър с усмивка надгичвам
по пътеки, минирани с грижи.
Обезвреждам ги с нежно обичане,
търся кътчето свое раздвигено -
там където усмивки се будят
и са пъстри добрите емоции.
Не е никак опасно и трудно
да творя правила и уроци,
да избирам за слънчево мото
всяко лято във слънце избухнало...
Търся своето кътче в живота -
напоено с любов и разтуха.
Тези действия ваят ме дръзко
във пчела, в ношен зов, в топла рима...
С тях откривам, че кътчето търсено
е в самото сърце на любимия.

СТРЪКЧЕ ОТ ЛЮБОВ

Живее сред кипежа на цветята.
Пониквам в багровируния им пуле.
Раздавам цветни ласки без отплата
и новата ми будност е импулс
за полети, прегръдки, слънце, радост,
за ведрата сълза, преляла в смях,
за вкус щастлив, стремителен и сладък,
за поглед влюбен и по детски плах...
Рисувам облак, после го изтривам.
Целувам дъжд и той ми е късмет -

стъблото си да следвам звънкодиво
и тъй да блика всеки мой куплет.
Така в съдба, ухаеща на цвете
откривам свой чудесен благослов -
да бъда невъзможно за букети
свободно, живо стръкче от любов.

ПРОСТО ДОБРОТА

Вървя полека и на пръсти
през този цвятен, тайнствен свят.
С любов пред Бог ще се прекръстя
и ще се гмурна в необят
от кашки нежност на цветята,
от златния светулков пуле,
от перепудени обятия,
от летния ухаен вкус...
Учудено пристъпвам кротка,
задала с любопитен взор
безкрай въпроси към живота -
защо е времето във спор
с прастари истини и мисли,
със земната ни тленна сплав...
Защо от лъчезарни нисти
понякога излита гняв?
И в рой години проумявам -
ключът към тайната врата
на този свят с ключалка здрава
е близо - просто Доброта.

РАВНОЗНАЧНА НА ЖИВОТА

През юли съм съм спонтанна и гореща.
Отхвърлям с радост зимните обвивки.
Надеждата по пътя ме пресреща
и нежно преоблича ме с усмивка.
Условности безстрашно ще преброя-
ръка в ръка с разпадените чувства
Сред лятото-земята моя родна
се гмуркам в ласка песенна и вкусна.
През юли съм задъхана и цветна -
прегръщам, милвам, давам без остатък.
Разпъфвам се в една мечта заветна
и ставам на целувка отпечатък.
Не спирам да горя и да обичам,
със мисли във най-изгряватата кота,
където с любовта ми се пресича,
а тя е равнозначна на живота.

АЛЪШ - ВЕРИШ ЗА 50 ЕВРО БРОЙКАТА

- Господи, какво значи това? Мирославе, искам обяснение!

Гласът ми се накъсва във фалцет, устата ми пресъхва, сърцето ми се е поканило в гърлото и бие, бие до пръсване. Мозъкът ми съчинява зловещи ситуации, взети наизмот филмите и черните медийни хроники. Боже, колко по-добре беше да е бях заварила тук никак девойче!...

Причернява ми, кратката ми се подкосяват и се свличам на пода. Като изпод земята чувам гласа на Мирослав: „Бързо, Илко, дай вода! Дали да се обадим на бате Влади? Първо донеси вода...“ пък после...“ Като в просяница чувам звънеца на вратата. Хлопане, шепот, шумолене...

Отварям очи с надеждата, че всичко е само лош сън. Уви не... Аз лежа на дивана в детската, на челото ми кротува мокра кърпа. Главата ми тежи и кънти на кухо едновременно. Срещу мен са ококорили очи Миро и Илко, от масата ми се хилят зловещи умножените лица на Пенчо Славейков, Стефан Стамболов и Алеко Константинов, а до мене на дивана е седнал Владко - син на професор Кадиев от първия етаж и също така студент по медицина пети курс. Много добро и възпитано момче, винаги ме поздравява като ме срещне по стълбите и ми помага с пренасяне на покупките когато се засечем във входа... Колко пъти съм го давала за пример на моя палангостин.

Сега Владко се занимава с измерване на кръвното ми налягане и съсредоточено следи показанията на манометъра. Погледът му е загрижен и внушава спокойствие и доверие. Поглежда ме усмихнато и бодро съобщава: - 120/65! Ще живеете, госпожо - навява акуратно манишета на апарата, сваля слушалките и ги прибира в калфа. После поглежда към юнагите отсреща и кимва:

ДУША

Моя топла душа - снежнобяла и дива,
аз те следвам сред цялата земя нетрайност.
С теб летя и се гмуркам и в цветност заспивам
на доброто ти волно и борбено рамо.
В мен си стгушена с нежност на пухче във шепи
и така покорихме ветрове и безкраи.
В тъмен миг ми просветваш сияйна подкрепа-
като звън от светулка, като ехо от тайна.
И когато се лутам в мъглива бездомност
ти ме каниш в уюта на своята къща.
Там споделяме обща съдба автономна-
да нахраним самотните с милостни къшени.
Моя върна душа, моя звездна близнчако,
ти си жива опора по житейските диги,
за да помня, че смисълът мой е на крачка-
да са радостни близките и това да ми стига.

ОТКРИТИЕ

Как себе си сама да стигна?
Все трябва да раздавам обич.
От милост да извайвам диги.
Със нежност да топя тегоби.
И да съм истински щастлива,
когато хората усмихна.
Тогава чувствам, че съм жива,
дарила слънчице и стихове...
Когато влюбя се горещо,
отново се раздавам цялата.
За мен остава малко нещо -
перце от лястовица бяла.
За друг - симфонните птици
да бъдат песенна отплата.
Тъй с всеотдайност и обичане
достигам себе си самата.

БЕЗ НАЙ-ДОБРИЯ СИ ДРУГАР

Премазаха бездомно куче.
Шосето хапе с дива стръв.
Привидно безобидна случка...
Но има болка, стон и кръв,
но има смърт, вина и ужас...
Извива се сиротен вой...
Една присъда незаслужена
заменя весел биг с покой,
разсипва обичта във пепел,
задава предания лай...
Денят ръмжи по-малко светъл
след кучешкия кървав край.
Последен хрип във зов отеква.
Изстива като мъртва жаля...
И тръпне в самота човекът
без най-добрия си другар.

Никола КОЖУХАРОВ, В царството на змея, Художествена галерия, Стара Загора

трябваше да се определим като купувачи или продавачи. Илко като на майтап - ни сложи в графата на продавачите под името MIRILKO. После обаче зададоха въпроса какво продаваме и Илко в същия дух изстреля - „употребявани дамски бикини. Цена за брой 50 евро“. Възприехме го като една дебелишка шега и щяхме да го забравим, ако след няколко дни някакъв купувач не ни потърси със заявка за 10 броя бикини. Уточнихме, че пратката ще изпратим по куриерска фирма, а парите той ще преведе по банкова сметка до три дни. После имаше още един иднот със заявка до 5 дни да получи 12 броя... Само че. Ние нямяхме банкова сметка... И тогава се обърнахме към батко Влади, той има такава за стипендията (пълнолетен е). Оставаше откъде да намерим употребявани бикини за толкова кратко време... И тогава просто... Ами... аз - от дома, Илко - от тях... Извинявай, мамо... После естествено нямаше как да продължим снабдяването по същия начин, шото щяхме, абе изобщо, разбират, нали... Бате Влади организира доставките, като купуваме нови бикини, даващи ги на свои студентки да ги поност и ги пращаме... Почти всеки месец имаме от една до три заявки чрез сайта... Вчера бате Влади изтегли нашия дял и ни го донесе. Сега тъкмо решаваме какво да ги правим. Да ги дарим в някоя фондация, да си купим нещо или да си ги държим като бели пари за черни дни. Тъй като бате Влади след месец заминава да специализира в Америка. И завърта ни се разпада...

Глобалното ми изчезна яко дим... Седнах енергично на дивана и магнах кърпата от челото си.
-- Момчета, горе главите! Аз също имам банкова сметка...

Иван КАРАДАЧКИ

ДУМИ

Загубих детството си рано - не беше справедлив светът: с най-тежкия товар на рамо пешком проводи ме на път!

Наполовина бях сираче, поех - дано намера брол. Уви, не радост, но с плач е веднъж дареният живот!

Вървях над пропасти надвесен, в небето с птиците летях и никнеше в душата песен - без думи - малък бях за тях.

Ще дойдат думите след време и мои всички ще са те - дано за песен да ги вземе тоз, който пръв ги прочете.

Антон ЦАНЕВСКИ

СЪБУЖДАНЕ В НОЩТА

Събуждам се - едва се виделее и чувства се среднощния прохлад. Заспахи сме, прегърнати със нея, след обич бурна в малкия креват.

Поглеждам тялото изцяло, голо, отметнатата настрани глава - целувам я, за кой ли път отново в сияние на лунна светлина.

Седя до нея и не се отделям, погалвам я със тръпнеща ръка. Не мога още да ѝ се нагледам - огрян от звездната ѝ красота.

В просънница тя нещо изговаря, въздиша нежно, даже се усмихва и сякаш някой с нея разговаря, но се отпуска скоро и притихва.

Притискам се до нея и заспивам и упоен сънувам чуден сън - усещам как телата ни се сливат. Но съмва се - денят ни чака вън!

Тодорка ЦОНЕВА

НЕПОЗНАТИ ДУМИ

Are there any unknown words?
(Чест въпрос на моята учителка по английски)

Не става дума за това - за непознатите думи в урока. Толкова често чувам: «Вече няма значение». Понякога аз не зная какво значение имат вече думите от езика, който говори от малка. Смяхът си тръгва от думите и те, наредени, настръхнали, оперени, с блестящи дреки или с гръндж жилетки, вървят. Шестиве като много други. А смисълът по спиралата на отчаянието и безнадеждността изгича към сърцевината на паметта и се сбива в сфера. Антиматерия. После пробива решетките на зениците и в свредела-поглед пробива смисъла в нечия друга памет.

Елда ЖИВКОВА

СВОБОДА ЗА МЕЧТНИТЕ

Пусни мечтите от душата да летят, пазн им семената в бдното да се множат! Виж красотата на мига и се отдай на поривите, свободата - истински, до край! Раздавай обич с пълни шепи и не я плейди, открий живот и в самотата и живей!

ЛИТЕРАТУРЕН КЛУБ „НИКОЛА ВАПЦАРОВ“ ПРИ ВОЕНЕН КЛУБ - ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Здравко ПЕЕВ

ЗАКЛИНАНИЕ ЗА ДУМИТЕ

Не бой се от думите скрити - от пенота тих под липите, отмина любовната пролет и лятото скита на воля.

Ще идем за риба в реката - пенлива и топла - бълбук, Елин Пелин топнал краката рибета лови и свирука.

И игчане - къклица черна-разковниче дири горкото: о, думи - любовно неверни, о, думи - съзница в окото!

Пазете ме думи, от хищни човечи и глупи мотиви, от всичко, което насища, а после докарва съвливост.

Излезли от сънница нощем, на призирани сенки летите, откъснати - знам ли - от лоши, или обречени с добрите...

И думи, и хора, излезли от змийско кълбо замотано - високо на Бога се плезят, а после в лавина се давят...

Рояци от думи разнищвам - да можах по всички пътеки от думи сияйни и нищи, от думи - жестоки и крехки.

съдба да измоля щастлива и вечна...Но думите скриват дори и мечтата човешка...

Божко АНГЕЛОВ

***
Трели на славеи.
Слънчева стряха.
Поглед на ангел.

***
Плясък на птици.
Пее синигер.
Припка сърцето.

***
Душата ми
покорен лебед –
в съния ти плува.

***
Живи копнежи –
върбови клонки
полъх от помен.

Виолета СОЛНИКОВА

***
Бал на снежинки.
На прозореца
детски очи.

***
Студена нощ.
Пухкави облаци
завиват звездите.

***
Пролетта превърна
плача на снега
в песен на капчук.

***
Кози стъпки в калта -
чашки
за птици.

Георги ЖУЛЕВ

БАЩИНА ЗЕМЯ

Завръщам се след толкова години при корена на моите деди при средногорските простори сини, при огъня под южните звезди.

При птиците, прославили зората, окъпани от утринна роса. При детството ми босо край реката, при славенте, при извора в леса.

На златни дни зърната разпилял, при тебе идвам старец побелял, При песните на селските кавали, и радостта, и болката събрали.

Поклон дойдох да сторя на земята, звездите дадоха ми ясна свила. Дарила ми на дните светлината и своя земен майчин благослов.

Худ. Иван БОЧЕВ - Пейзаж

Күзман ШИШКОВ

ЗА КРАСОТАТА

Много пътища до днес съм извървял със мешок на рамо и чепици. Със жена си не съм толкова живял, калкото с войнишките редни.

Без завивки във окопите съм спал. Вкусил съм дъха на билки, кал и влага. Студ и пек за два живота съм събрал. В скута на смъртта глава съм слагал.

Случваше се - бил съм хокан без вина. Аз съм газил мои подчинени, но остана във сърцето ми една недокосната от никого антена.

С нея безотказно до сега лових красотата на звезди и хора Затова във моя груб, но искрен стих с обич за войници и цветя говоря.

И да има на земята красота, смях, деца и влюбени зеници, още пет живота бих лежал в калта, пет живота бих вървял с чепици.

Николай КОЛЕВ

БЪДЕЩЕ

На Ивелина
Загледах се във облак - малък, съвсем прилича той на рибка. Но май напомня и на пламък, в огнището на захарна колибка.

Обърнах си очите сини. Сега погледнах към реката, течаща в райските градини, където не познават самотата.

След туй затворих клепки-мори, загледал вътре в мен, в душата, и всичко тъй направих осъзнато, решен да изтъка зората.

Започнах да тъка по месечина, звездите дадоха ми ясна свила. Изгичахе година след година, да свърша всичко, явно нямам сила...

Загледал в бъдещето се протягам, да хвана някаква потайност плаха. Говоря епитетно и глаголи спрягам, но виждам ясно как Ти с коса ми маха.

Ваня АНГЕЛОВА

ПЛИСКА

Шлеви Шейтан с плесници любовта. И с камъни замеря я. С ритници достойната пребива, а кръвата шурти изпод свещените зеници.

Железните светилници съвсем угасват в лабиринтите на злото. Духът ѝ защитен е с щит и шлем, а вярата блести като среброто.

В меандрите на мътна светлина звучи прощална лебедова песен. И в коледната късна тишина ухае хлябът, в нощвите замесен.

Гласът на кан ювиги Телериг звучи в омая с чудото на псалма. Навярно вечността е само миг в прегръдките на хубавата Алма.

Изгряват ветлеемските звезди. Конете цвилят яростно в сарая. В ръцете със опънати юзди препуска само времето в безкрая.

Колобырът боил е великан, стърчащ с глава над конните тунни. До него мракът - пръв боритаркан - език провесва, челюст и муцуна.

И нищото се чува отдалеч. Лицето му без гънки е и бръчки. Посича всичко острият му меч. Под стъпките му дукат горски съчки.

Шлеви Шейтан с плесници любовта, но тя не е на Иблис одалиска. Владетелката тя е на света - девичката, която Господ иска.

Застанала към изгрева, трепти. На слънчесто пламти във белесика едно сърце, което в мен тупти; една богиня с име вечно - Плиска.

Цветко ДЕЧЕВ

НА ЦАРЕВЕЦ

Царе и патриарси тук почитват. Съдиб. Борби. Величие. Забравя. Годините неистово изтриват могъщество и власт, разкош и слава.

Остават само костите - без дреха. Остáva никакъв изровен череп. Аз търся в спомена за тях утеха, но как в смъртта утеха да намера?

А може би сега те в нас живеят с възкръснали любови и омрази... Вървя замислен. А край мен блесят безмълвни каменните саркофази.

ГИРЛЯНДИ ОТ ПРОЛЕТНА ЛУДОСТ

Виолета БОНЧЕВА

Големият испански художник, Франциско Гоя казва, че „фантазията, лишена от разум – ражда чудовища.“... Артистичният му свят се населва с демони, чиято единствена цел е да рушат красотата и доброто, с което градим нашия вътрешен мир.

Дали сме се замисляли, до каква степен един творец владее разума си или не, разгледайки или четейки творбите му? Според мен – никога. Защото процесът на възприемането на всяко произведение на изкуството, е по-скоро функция от някаква естествена рефлексия на духовната ни реалност и ние заставаме на една позиция с автора и го следваме... или му обръщаме гръб. После търсим следващия, докато открием „своя“ източник на вдъхновение, който ни превърща в негови „съмишленици“. Това удвоява силите ни, осмисля действията ни, дава ни упование и смисъл по-нататък.

Колко хубаво е, че поетите са различни толкова, колкото са на брой и всеки от тях има своята предана и любопитна читателска публика. Искрените почитатели са същинско вдъхновение за поета, защото те не спират да задават въпроси, да проявяват неподправен интерес към творчеството на своя любим автор, да бъдат една от могъщите трансмисии към действието на перото.

В нашия град, който носи славата на големи имена на творци на изящната словесност, в национален и европейски план, създават творби и днес едно друго поколение писатели и поети. Те също имат своите постижения и признания и само времето е това, което ще отговори на въпроса – колко трайна дияр ще оставят.

Нашата среща днес има щастлив повод – да приветстваме заедно с радост и съпричастност, новата стихосбирка „СРЕБРИСТА БЕЛОТА“, на поетесата – МИРА ДОЧЕВА!

До този момент тя има публикувани пет стихосбирки – „Кактуси“, - 2006г., „Пролет“ – 2008г., „Приказка“ – 2010, „Приятели“, съвместно с Трифон Митев и „Сребриста белота“ – 2019.

Вска книга, която попадне в ръцете ни, първо опознаваме с пръстите и дланите си, с любопитен взор, който обхожда корниците, обема, илюстрациите... И в тази връзка, изцяло се съгласявам с творческите решения на художника Михаил Косев, който е направил своя изтънчен прочит на текстовите и ние търгваме към първите стихове в книгата след едно есенно листо и шрих на сърце, които са ключ към естеството на поезията на Мира.

Мисля, че заглавието на книгата, „Сребриста белота“, не е случайност, а попадение, защото няма друг цвят, който да символизира чистотата, изъщността и безкористната любов от белия цвят.

Среброто пречиства въздуха, среброто украсява луната, сребърнен пада отгоре снегът над света... Сребърни и бели са и изповідите на поетесата, която не търпи вътрешен повод за приповдигнатост или дълбоки драми, не експериментира и не провокира с неочакваност. Тя се доверява единствено на себе си, на чувствата си, които я свързват със земния свят, с красотата на природата, смисъла на човешкото извисяване, силата на любовта. Нейните сетива улавят сякаш всеки дъх на пролет, мирис на есен, шепот на сняг, целувка на дъжд.

ИЗОБЩО: НЕЖНОСТ, ЛЮБОВ, ПРЕКЛОНЕНИЕ И ВЪЗХИЩЕНИЕ ОТ ПРИРОДАТА, са тънките, прелитати си нишки, които свързват всички стихове в книгата.

Авторката има способността да насочва вниманието си върху на вид дребни, незначими неща – едно листо, едно цвете, висока звезда, слънчев лъч и всичко онова, което прави живота необикновен, магичен. Тя ни приобщава към своите преживявания, настройва ни на една носталгично-романтична вълна. Всичко

това се случва леко, ненаатранчиво, сякаш навървяля небрежни шрихи върху лист.

Вероятно есента е сезонът, който вдъхновява най-много поетите – това е сезонът на равносметката от дъхавата пролет и лудото лято, сезонът, чиято прегръдка ни отнася в царството на цветовете. Героинята на Мира пътува през есента с наръч спомени, понесена от „светлия и чист“ листопад... спомени, вероятно скъпи на сърцето ѝ, които иска да скъта в Другото измерение. Червените листа на дърветата и храстите тя сравнява с виното, с есента и страстите... Но да прекосим есента с шеметен ход – това не е ли начин да прелетим през сребрилата белота, като в приказен сън и да се озовем отново на дъхавата пролетна пътека? Стихотворението „Пролетно ноктюрно“ внезапно пробужда у нас жаждата за зелено и синьо, за разцветели в розово клони – „гирлянди от пролетна лудост“... и настроения, които бликат от стихове, посветени на любовта, без които стихосбирката няма да има същия вкус...

В тези стихове лирическата героинята на Мира Дочева е представена в драматичен план – тя вижда себе си като душа, която виси обесена на тавана, като омерзена от лъжи, нагlost и издевателства, като феникс, който иска да се възроди, но изгряа... Тя се лута между дълбоки разриви, които разкъсват съществуто ѝ – между „обичам те“ и „не те обичам“, между полет на душата ѝ в ефира и усещането, че същата тази душа е „измръзнала, излъгана“...

Стиховете са кратки, но с ясен контур, образни и емоционални. Те са удивителни в своята несприуденост, изящни, като творенията на природата, която е мултиплицирана в какви дъжд, сребърн сняг, златни листа и пролетни дървета в стихотворенията.

Познавам творчеството на Мира Дочева и четейки тази нейна поредна стихосбирка, установявам колко напреднала е тя по спиралата на поетичните умения. Със сигурност знае как да привлече вниманието ни, знае и как да го задържи така, че ние да прочетем цялата книга на един дъх.

На добър час!

Мира ДОЧЕВА

НЕЛЕЧИМО

Триста пъти се заклевах аз да те оставя!
Триста бабички - баячки блики ми вариха.
И венче от змийско биле в пазвата ми свиха,
да съм горда, да съм силна и да те забравя.
Всичко мина и замина. Мислех - подреди се!
И тогава, след години, някой ме повика.
Клетви, врачки и баячки - в дън земя се скриха.
А краката ми, горките, пак се подкосиха.
В нищо днес не се заклевам, нито пък си бая.
Срецу обич,
срещу севад - няма лек, това е!

ЗА ХАОСА НА ЗЕМЯТА И СВЕТЛИНАТА НА СЛЪНЦЕТО

Елена АНДРЕЕВА
РАМКАТА
не искам да остана.

Покрита с акварели и бои. От рамката си искам да избягам, живота си да променя. Това ще бъде моята награда, да съм освободена от здрачна суета. Да не остана зрелищна налада. С бясното път да откроя, себе си да преоткрия...

Една светла душа се е отдала на своята съдба и ни обснива с прозрения и тъжно-страстни бели стихове. Търсач на светлина, стремеж за съвършенство, желание да служи на хората...
...Да бъда онази жена, която следвайки пътя нелек, да остане човек!

В съзнанието на човека авторката намира света на духовното израстване, на вътрешното познание, на взаимната обич и уважение.

...но Райските врати тук на Земята ще се опитам да отворя!

Нейните съвети не са сложни, само трябва да поспре, да се огледа човек, за да открие посоката.

За себе си открий оазис от добри и искрени очи, отвар за себе си ти изгради!

Тя следва посоката на светлината и иска всеки да следва пътя на добротата.

Ще извикам в себе си доброто с мисъл и съзнание...

А когато заговори майчинството, всичко друго остава на заден план.

МАЙЧИНА ЛЮБОВ
Със зазидано сърце в самота, окайвала натрапената си съдба.
Но виждала през заскърсени сълзи синовия послед лъчист, който с обичта си превърщала в ручей живоителен, чист.

И ни пита авторката: Защо понякога денята / ни учат да летим?
Да имаш своето небе!
Да притежаваш чифт криле!
Да следваш своите мечти!
В теб да продължава да ечи вик, дарен от небесата, любов към хората, докоснати от светлината.

В стиховете се прокрадва и силуетът на любимия човек, който е решил да замине, може би принуден от Съдбата, но за авторката той е единствен.
...Преди да потеглиш и избереш мига, не забравяй, следвай своята звезда!...

...Така ще те запомня, поет към тъмнината, носейки със себе светлината на душата си...

Но дори и останала сама, тя не се отказва от своя избор: Бих те избирала всеки път... Доверила ти бих своя свят, без да се боя...

В спомените на лиричната героиня всичко е останало толкова романтично:

СНОП ОТ ЗВЕЗДИ
проблясваха в мрака. Ти нежно, с усмивка взе ги в ръце. Обгряна ме с нежност и безрисно поехме по трасираното от теб звездно небе.

Поетесата дава на своите читатели надежда и вяра в по-доброто бъдеще, за да може да остане съзнанието им чисто и да им даде лъчиста светлина:

...хората все по-търпеливо вървят и вярват, че кръсациата над тях светулка с проблисъка си ще ги отведе в забравени, лъчисти светове.

Елена Андреева има ясна гражданска позиция. Тя ни изяснява съвременната политическа ситуация, в която според авторката управниците нахално заявяват: „Ние сме онези, несменяеми, богоизбрани,

а те са тез, които ще останат зависащи невзрачни, неразбрани!!“

И затова навсякъде... „царства и властва Злото, царства и властва на тази земя. В океани от мъки удавя доброто...“

Със страст и тъга авторката се обръща към родината: ...може би тогиз, България, ще излекуваи своите деца от тази опасна болест, тазната, безпозелна – коварната душевна пустота!

Въпреки всичко Елена Андреева дава своя съвет на читателя, като му дава възможност да избере – или да потъне в блатото на отчаянието, или да чуче зова на светлината и да влезе в света на посветените:

АКО
Ако не се боиш от тъмнината, не тази в мрачната нощ, а тази на душата, която те прави злочест и лош? Ако нямаш надежда, че ще прогледнеш и чуеш вика на своето сърце, тогава ти не набирай смелост, остана в пустошта, там ще намериш дяволска, сродна душа... Ако имаш надежда, ако чуваш зова само със сетива, знай, посветен си. Дълго ще шестваш по тази Земя!

Сия СИМЕОНОВА

Елена Андреева, „В хаоса на Земята видях Слънцето“, Издател «Виджес - Виктор Гущев», 2019.

Адрес: 6003 Ст.Загора, ул.Хр. Ботев 4	
Главен редактор:	Йордан АТАНАСОВ
тел:	042/649-110 , GSM 0888790135
Редактори:	Румен СТОЯНОВ, Иван БОЧЕВ
Красимира БОЖАНОВА	
Издател:	НЧ “Даскал Петър Иванов”
e-mail:	lit_glas@abv.bg
Интернет страница:	literaturenglas.com
IBAN:	BG14 UNCR 7630 1074 8633 90 BIC: UNCRBGSF
УниКредит Булбанк Стара Загора	
Печат: “ЛИТЕРА ПРИНТ” АД - Стара Загора	
Не се връщат и не се редактират материали!	
Абонамент - само в редакцията	

БЕЛЕЗИ ЗА БЛИЗОСТ

Две изкуства намират нов език за въздействие – чрез слово и пластика – в изложбата „Хайку – следи върху глината“ (16.01.–30.01.2020). Галерия “Сезони” приютава скулптурите и акварелите на Тодор ДИМИТРОВ, съхранили върху глината кратките, ръкописни стихове на Александра ИВОЙЛОВА. Това единение бележи творбите и на двамата артисти с друга стойност, с повече дълбина и открития. Печелят и творците, и зрителите. Атмосферата в смълчаната галерия носи полъх от размисъл, пастелна мекота и видения, търсеци отзивност... Изображението на два отвора в структурата – при символа на главата и в открития прозорец на сърцето, открива връзката между природата, емоцията и вдъхновеното творчество. Ръкописните поетични откровения като огърлице въздигат глинената „сграда“ на човешкото тяло. Някои от акварелите с други средства докосват идеята на пластиките. Въздушни и крилати, те на свой ред понасят политналата от стиховете мисъл, с нежни багри и ефирна лекота.

Стилизираният масивен, старинен ключ – подобие на ръждив, димящ кюнец, ни насочва към входа и изхода на всяка заплетена житейска или психологическа ситуация, с изписани върху овала му ранени стихове:

„Аз съм / твоето отсъствие – / върни ме.“

Друга скулптура е вдъхновена от спиралата на времето, повтаряща откритото, преживяното, несбъднатото, които вражда отново във вървежа напред и навътре в човека.

„В камъка – / знак от миналото, / което предстои.“

Това хайку на поетесата Александра Ивойлова скулпторът е видял в реалния и огледалния образ на вгълбено, издължено лице. Сякаш идеите изплуват от хилядолетни води, за да се въплътят отново в нашия път към бъдното.

Вдъхновяваща изложба на двама артисти и две изкуства, всяко от които опложда другото със свои идеи и постижения, за да добият общите творби високия градус на изпечената глина.

Диана ДИМИХ

1. Знак от миналото – 95/35/18 см, шамот.

6. Клетка за птици – 82/39/21 см, шамот, дърво.

Краят на септември до контейнера – празна клетка за птици.

В камъка – знак от миналото, което предстои.

2. Стъпки по алеята – 68/42/18 см, шамот.

Стъпки по алеята, спомените нямат сенки.

7. Следи от вятър – 91/41/20 см, шамот.

По пътя прах и изсъхнали листи – следи от вятър.

3. Мълчанието на Скитника – 72/42/25 см, шамот.

Минават дъждовете, остава мълчанието на Скитника.

8. Глътка джин, глътка блус – 46/79/40 см, шамот.

Глътка джин, глътка блус, глътка луна, светлее нощта в косите на вятъра.

4. Вечен град – 65/75/18 см, шамот.

Вечен град – следва ме във всички пътешествия.

9. Аз съм твоето отсъствие – 100/28/15 см, шамот.

Аз съм твоето отсъствие – върни ме.

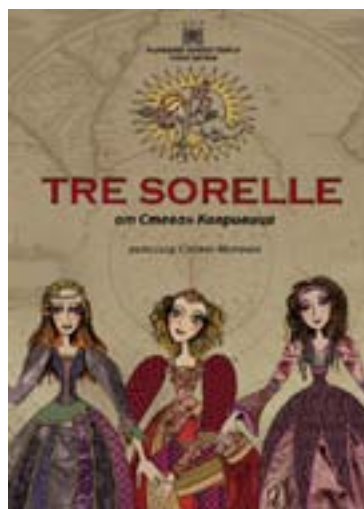

5. Залязват всички думи – 92/40/15 см, шамот.

Залязват всички думи привечер и облаците при мълчанието слизат.

10. Хладно утро – 98/36/20 см, шамот.

Хладно утро звук на прииждащи облаци.

Новата продукция за възрастни на ДЪРЖАВЕН КУКЛЕН ТЕАТЪР - СТАРА ЗАГОРА - „Tre sorelle“ на Стеван КОПРИВИЦА е интересна

интерпретация по мотиви на едноименна легенда. Постановъчен екип: Режисьор: Славчо Маленов, Сценограф: Васил Рокоманов, Кукли и костюми:

Силва Бъчварова, Композитор: Владимир Джамбазов; В ролите: НЕРА – Биляна Райнова; БИАНКА – Елица Стоянова; РОЗА – Латина Беровска; МАРКО – Станислав Матев, ЙОЙО – Калоян Георгиев; ДАМЯН – Кирил Антонов

В Юбилейния стоен сезон на Драматичен театър „Гео Милев“ се състоя премиерата на спектакъла „Мерак“ по разкази на Николай Хайтов, постановка на Надя Асенова, сценография Тодор Райков, костюми Анелия Райкова, музикално оформление и консултации по сценичен бой – Камен Иванов, хореография Христо Иванов, вокали – Лия Иванова. Действащи лица и изпълнители: Каньо, Ходжа, Дядото – Георги РАЙЧЕВ, Рамадан, Мустафа – Иван КАЛОШЕВ, Шабан – Кольо СТАЙКОВ, Юмер, Брат – Стефан БОРИСОВ, Кмет, Руфат, Мюмюн – Жоро РАЙЧЕВ, Комицията – Цветомир ЧЕРКЕЗОВ, Силвина, Звездичка – Илина ИЛИЕВА, Емине – Николета МИЛКОВА.

“КРИВОРАЗБРАНАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ” – по Добри Войников, режисьор Йосиф СЪРЧАДЖИЕВ, сценичен вариант – Райна ТОМОВА, сценография – Мария ДИМАНОВА, музика – Андрей ДРЕНИКОВ. Участват: Кольо Стайков, Светла Тодорова, Илина Илиева, Николета Милкова, Цветомир Черкезов, Георги Ножделов, Жоро Райчев и Галия Александрова. Има защо да се посмеем над себе си, и същевременно да се натъжим, гледайки в театъра безсмъртната комедия.

Историята на балета на СТАРОЗАГОРСКАТА ДЪРЖАВНА ОПЕРА започва със създаването на най-стария извънстоличен оперен театър през 1925 година. За рождена година на балета се счита 1949 година, когато на сцената на театъра е поставена първата балетна постановка „Куклената фея“. В продължение на 70 години Балетът в Стара Загора преминава през своите върхове и спадове, за да преживее своето възрождение през последните години. „Балетна вечер“ е една от постановките.

Опера в цирка е уникалната продукция на Държавна опера – Стара Загора съвместно с Академичен цирк „Балкански“ – „Палячи“. Режисьор Огнян Драганов, Диригент Ивайло Кринчев, Концертмайстор Румен Какамъков, Сценография и костюми Каталин Йонеску-Арборе /Румъния/, Диригент на хора Младен Станев, Солисти, хор и оркестър на Държавна опера Стара Загора, Канио (Палячо) – Калуди Калудов, Неда (Коломбина) – Анна Дитри, Директора на цирка – Александър Крунев, Тонио – Нико Исаков, Бепо (Арлекин) – Георги Динев, Силвио – Валерий Турманов

